

ама казва ли ти! . . . Помагамъ, кай, на Мъглата, докато ме наново назначатъ. И азъ си отволихъ . . . Пъкъ то какво било!

— Тъй сж младитъ, Никола, току . . . не знамъ какво да кажа. Нали гледамъ и моитъ внуци: не ми харесватъ.

Че и хорскитъ чада били лошаваи—не утѣщаваше Мждреца. Той знаеше, че е друго да гледашъ на чуждо кога окото ще вадятъ, друго е когато на тебе окото извадятъ. А Павель му бѣше окото.

Колцина, кога го срещаха на кръчмата, ще го за Павла попитатъ и все съ похвала свършваха: — завъртя я Павель въ града, да не му е уроки.

И Никола Мждреца, колкото да не му бѣше присърдце, че